

ΟΙ ΣΠΑΡΑΓΜΟΙ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

ΥΠΟ ΧΑΡΗ ΣΤΑΜΑΤΙΟΥ

ΡΟΖΑ ΛΑΜΠΙΡΗ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου)

Μιλώντας ἔτσι φτάσαν στο σπίτι τοῦ Λούβα, ἤρξά στή Δεξιαμενή, ἕνα χαϊμαράκι σὺν ζλοῦθι, ἀλλήθην καταργῶ φτωχὸ καλλιτέχνη.

Ὁ Λούβης ἄλλαξε ρούχα, ντύθηκε «ἐπίσημα καὶ ἀνάλογα πρὸς τὴν περίστασι», ὅπως ἔλεγε, πήρε κ' αὐτὸς μαζί του τὸ βαλιτσάκι του κ' ἔβησαν.

— Καὶ τώρα ὀλοταχῶς γιὰ τὸν Περιοιά, εἶπε στὸν Γαλάζη.
— Ναι αὐτὸ εἶνε τὸ πιὸ φρόνιμο, εἶπε κ' ὁ Ἀνδρέας. Δὲν πρέπει νὰ μᾶς πάρη τὸ μάτι τοῦ Λαυτήρη. Γιατὶ ἂν καταλάβη πὼς βάζουμε πλοῆρη γιὰ τὴ Νάξο, εἶν' ὅλα χαμένα. Θὰ μᾶς προλάβη καὶ θὰ μᾶς χαλάσῃ τὰ σχέδια...

Κατέβησαν στὸν Περιοιά, γράμαν σ' ἕνα ἐστιατόριο τοῦ λιμανιοῦ καὶ πῆγαν ἔπειτα νὰ βγάλουν εἰσιτήρια.

Ὅταν τὰ κανόνισαν ὅλα, ἀποφάσισαν νὰ μποῦν στὸ βατόρι.

Ἦταν πρωτιώτερο αὐτὸ.

Μπήκαν σὲ μιὰ βάρκα, ἀνέβηκαν στὸ βατόρι, ἔβησαν τίς βαλίτσες τους σὴν καμμένα τους κ' ἀνέβηκαν στὸ κατάρωμα.

Ὁ Γαλάζης ἦταν περὶ ἡσυχίας. Μόνον ἂν χαλιούσε ὁ κόσμος δὲν θὰ πατοῦσε τὸ πόδι του στὴ Νάξο.

Ὁ Λούβης, φλόαρε καὶ καλόκαρδος ὅπως ἦταν, τὸν διασκέδαζε μὲ τίς κωμῆδες του.

Τὸ βατόρι ἀπέλειψε λίγο ὕστερα ἀπὸ τίς πέντε.

Στὸ ταξεῖδι δὲν ἐπλήξαν καθόλου. Ἀπάβησαν, ἐρέμβαζαν, σκιτσάρησαν, καταστρέφον τὸ σχέδιό τους.

Ἐρχαν ρωτοῖσι τὸν πλοίαρχο κ' ἔβησαν πὼς θάπαιναν στὴ Νάξο νύχτα.

— Αὐτὸ εἶνε εὐχάριστο, εἶπε ὁ Ἀνδρέας.
— Γιατὶ; ρώτησε ὁ Λούβης.
— Γιατὶ δὲν πρέπει νὰ μᾶς δοῦνε. Δὲν μᾶς ἔξερσι βέβαια κανεὶς, μὰ γινόμενι χαμικιά φορά... Πρέπει λοιπὸν νὰ μείνουμε σὲ κανένα μικροξενοδοχεῖο, στὸ χειρότερο ποῦ θὰ βροῦμε. Ζητήμα ἐντομεταξὺ πληροφοροῖσι, ρωτᾶμε πλαισίως γιὰ τὴ Σχολὴ καὶ τὸν τρόπο πὸς μπορεῖ νὰ τρωσῆται κανένας σ' αὐτὴ καὶ κανονίζουμε ἀνάλογως τὴ δουλειά μας.

— Φαντάζεσαι πὼς εἶνε δύσκολο τὸ νὰ πετῇ κανένας στὴ Σχολή;

— Δύσκολο ὄχι. Γιὰ μᾶς ὅμως εἶνε δυσκολοτάτο. Μὲ τὴ δικαιολογία θὰ μποῦμε σ' αὐτὸ τὸ... φροῖνο; Κι' ἂν μποῦμε ὅμως γιὰ μιὰ στιγμή, τί θὰ ζερωθῶμε; Δὲν θὰ μᾶς ἔχουν βέβαια τὴ Ρόζα ἔτοιμη νὰ τὴν παραλάβουμε...

Ἐκτός ἂν νομίσῃ πὼς θάχουν καλέσει καὶ τὸν πατῆρα γιὰ νὰ μᾶς στεφρανοῦσι...

— Δὲν τὸ νομίζω καθόλου.
— Ὅπως καταλαβαίνεις δὲ, θάχουν ἐγκαταστήσει τὴ Ρόζα στὸ πιὸ ἀξιόμορο δωμάτιο, θὰ τὴν φρονοῦν, θὰ τὴν ἐπιλέπουν...

— Τότε;

— Αὐτὸ ἀκριβὸς πρέπει νὰ βροῦμε. Πὼς θὰ εἰδοποιήσῃ τὴ Ρόζα γιὰ τὴν ἀρξή μου. Στὸ γράμμα μουῦρασε πὼς ἔχει φίλιες μὲ μιὰ μαθητήρα. Τὴν λένε Γεωργία κ' αὐτὴ τὴν διεκδικεῖ νὰ στείλῃ τὸ γράμμα. Πρέπει λοιπὸν νὰ προσπαθῶμε νὰ δοῦμε, ἂν ὄχι τὴ Ρόζα, τοῖλαχιστὸν τὴ μικροῦλα αὐτὴ.

— Εἶν' ἐμοσφῆ;
— Δὲν ἔξερω... Πῶθ' ἀνάω... Γιατὶ μὲ ρωτᾷς;
— Γιατὶ; Μὴν ἔξηνάς, φίλε μου, πὼς εἶμαι πολὺ εὐαίσθητος. Δὲν εἶνε δύσκολο, διάβολε, νὰ φτύνομε κ' οἱ δύο ζευγαρωμένοι ἀπὸ τὴ Νάξο...

Ὁ Γαλάζης ἄρχισε νὰ γελάει. Ἦταν εὐχάριστῆμένος ποῦχε πάρει μαζί του τὸν Λούβη. Μὲ τὴ συντροφιά του δὲν εὗρισκε καιρὸ νὰ μελαγχολήσῃ, κ' ἐπὶ πλέον ἡ ὑπόθεσι ἔπαιρνε ἔτσι ὄχι πιὸ ρομαντικῆ, πιὸ μυθστορηματικῆ.

Κοντὰ τὸ βράδυ ποῦ πλησίαζαν στὴ Νάξο, ὁ Λούβης χτύπησε ἄξαφνα τὸν Γαλάζη στὸν ὄμο καὶ τοῦ εἶπε:

— Εὐρῆκα!...
— Τί;
— Τὸν τρόπο νὰ ἐκπορθῶμε τὸ φροῖνο.
— Θαμνάσια! Λέγε...

— Εἰμένα δὲν μὲ γνωρίζε κανένας, δὲν εἶν' ἔτσι;

— Φουαζιά.
— Ὅποτε καὶ μπορεῖ νὰ μὲ ἰσοφραστῇ κανεὶς.
— Τὸ ἔλαξο.

— Πάιρνο λοιπὸν ἕνα παληοτοῦγερο καὶ βγαῖνο τᾶχα στὸ νύχι. Στὸ δρόμο, ὅσο νὰ φτάσω στὴ Σχολή, σκονίζομαι, τσιλαζοῦνομαι, παίρνω ὄχι ἀποτιζόντονε κινηθῶ. Περφόνοντας μὲρὸς στὴν πόρτα τῆς Σχολῆς παθαῖνω σποτοδὴρη... Πιάτω κάτο κ' ἀρχίζω νὰ βογγᾶω... Μ' αἰζοῦνε ἀπὸ τὴ Σχολή, μὲ βλέπουν, φέρουν καὶ μὲ συμμαζεῖουν. Τοῦς γάκω τὸν ῥόμο καὶ μὲ μλάζουν μέσα γιὰ νὰ μὲ φέρουν στὶς ἀδισθήσεις μου. Ἐκεῖ πᾶνω στὴν ἀναμνηστοπλοία, κρατᾶω τσιτοῦνε τ' αὐτὰ μου, καίλωρω ἀνάμεσα ἐπὶ τὰ μολοῖτα βιέφαρά μου. Κι' ἄμα καταλάβω πὼς βροῖσεται κοντὰ μου ἡ μαθητήρα ποῦ μοῦ εἶπε, ἀρχίζω τὸ παραλήρημα. Ἐνα σκόλιο, εἰδοποιητὶκο παραλήρημα... Πὼς σοῦ φαίνεται;

— Ὡς ἐδῶ ὅλα πᾶνε καλά. Ἄν ὅμως δὲν σὲ δὴ κανένας τὴν ὥρα ποῦ θὰ σοφραστῇ κάτο, μὲρὸς στὴ Σχολή; Ἄν σιμῆθι νὰ μὴ βγῇ κανεὶς αὐτὴ τὴν ὥρα ἔξω;

— Κι' ἔπειτα; Αὐτὸ οὐκείτοσα; Ὅθι μείνω ξεπαλομένως κάτονε μέχρι... συντελειᾷς τὸν αἰώνιο! Στὸ κάτο τῆς γραφῆς χτυποῦ τὸ κουδοῦνι κ' ὕστερα... λλοποῦνω.

— Λαυτρά!... Ἄς ὑποθέσουμε πὼς ὅλα πᾶνε καλά καὶ πὼς φτάνει ἡ στιγμή τοῦ παραληρηματός. Τί λόγια θὰ πῆς; Γιατὶ ἀρξεί μιὰ ἀπειροσμερία γιὰ νὰ χάσομε τίς πάντα.

— Ἐγείσε ἄρα, Γι' αὐτὸ θὰ ευνάτωζομε τὸ παραλήρημά μου σ' ἕνα χαρτὶ ὅταν φτάσομε στὸ νησί. Θὰ μοῦ δώσῃ τὰ ντοκουμέντα, θὰ τὸ γράφο καὶ θὰ τὸ αποστηθίσω. Ἐτσι δὲν ὑπάρχει κίνδυνος νὰ κάμω γάφα. Μερικά λόγια ποῦ θάχουν τὴ σημασία τους, θὰ δώσομε στὴν Ρόζα ἢ στὴ φίλῃ τῆς νὰ καταλάβουν περὶ τίνος πρόθεσι.

Ὁ Γαλάζης ξεδιπλώσε τώρα τὸ σχεδιάγραμμα αὐτῆ ῆς Σχολῆς ποῦ τοῦχε στείλει ἡ Ρόζα. Τὸ ἄλλοσιον στὰ γονατὰ του κ' ἄρξισαν νὰ τὸ μελετοῦν.

— Νὰ πάρη ὁ διάβολος! Εἶν' ὀλόκληρο φροῖνο αὐτὴ ἡ Σχολή, εἶπε ὁ Λούβης. Κι' ὅπως βλέπω, τὴν ἀγαπημένη σου τὴν ἔχουν ἐγκαταστήσει σ' ἕνα δωμάτιο ποῦ δὲν βλέπει στὸ δρόμο.

— Γι' αὐτὸ, εἶπε ὁ Γαλάζης, θάταν στυτήρο ἂν βροῖσκαμε τὸν ἀνθρωπο στὸν ὀποῖο ἔδωσε τὸ γράμμα τῆς Ρόζας ἢ φιλενάδα τῆς. Πὼς νὰ νύαι αὐτός;

— Ἄζοως, Ἄντρεά, εἶπε ὁ Λούβης. Φύλαξε τὸ σχεδιάγραμμα. Θὰ μᾶς χρειαστῇ ἀσφαλῶς.

— Ἄζοως, Ἄντρεά, εἶπε ὁ Λούβης. Φύλαξε τὸ σχεδιάγραμμα. Θὰ μᾶς χρειαστῇ ἀσφαλῶς.

— Ἄζοως, Ἄντρεά, εἶπε ὁ Λούβης. Φύλαξε τὸ σχεδιάγραμμα. Θὰ μᾶς χρειαστῇ ἀσφαλῶς.

— Ἄζοως, Ἄντρεά, εἶπε ὁ Λούβης. Φύλαξε τὸ σχεδιάγραμμα. Θὰ μᾶς χρειαστῇ ἀσφαλῶς.

— Ἄζοως, Ἄντρεά, εἶπε ὁ Λούβης. Φύλαξε τὸ σχεδιάγραμμα. Θὰ μᾶς χρειαστῇ ἀσφαλῶς.

— Ἄζοως, Ἄντρεά, εἶπε ὁ Λούβης. Φύλαξε τὸ σχεδιάγραμμα. Θὰ μᾶς χρειαστῇ ἀσφαλῶς.

— Ἄζοως, Ἄντρεά, εἶπε ὁ Λούβης. Φύλαξε τὸ σχεδιάγραμμα. Θὰ μᾶς χρειαστῇ ἀσφαλῶς.

— Ἄζοως, Ἄντρεά, εἶπε ὁ Λούβης. Φύλαξε τὸ σχεδιάγραμμα. Θὰ μᾶς χρειαστῇ ἀσφαλῶς.

— Ἄζοως, Ἄντρεά, εἶπε ὁ Λούβης. Φύλαξε τὸ σχεδιάγραμμα. Θὰ μᾶς χρειαστῇ ἀσφαλῶς.

— Ἄζοως, Ἄντρεά, εἶπε ὁ Λούβης. Φύλαξε τὸ σχεδιάγραμμα. Θὰ μᾶς χρειαστῇ ἀσφαλῶς.

— Ἄζοως, Ἄντρεά, εἶπε ὁ Λούβης. Φύλαξε τὸ σχεδιάγραμμα. Θὰ μᾶς χρειαστῇ ἀσφαλῶς.

— Ἄζοως, Ἄντρεά, εἶπε ὁ Λούβης. Φύλαξε τὸ σχεδιάγραμμα. Θὰ μᾶς χρειαστῇ ἀσφαλῶς.

— Ἄζοως, Ἄντρεά, εἶπε ὁ Λούβης. Φύλαξε τὸ σχεδιάγραμμα. Θὰ μᾶς χρειαστῇ ἀσφαλῶς.

— Ἄζοως, Ἄντρεά, εἶπε ὁ Λούβης. Φύλαξε τὸ σχεδιάγραμμα. Θὰ μᾶς χρειαστῇ ἀσφαλῶς.

Περνοῦσε τὴν ὥρα τὸν κυτάρωματὰ σκίτσα ποῦχε φτιάσει κοντὰ τὸ ταξεῖδι...

ἔτσι;

— Κατέβασε τὸ γῦρο τοῦ καπέλλου σου, τοῦ φτύρισε ὁ Λούβης. (Ἀκολουθεῖ).